

KIRSTEN HANSEN

FIRE ØNSKER

KRABAT LETLÆST

KIRSTEN HANSEN

A high-contrast black and white silhouette of a person's head and shoulders in profile, facing right. The person is holding a microphone to their mouth. The background is white, and the silhouette is solid black.

FIRE ØNSKER

KRABAT

VÆK FRA VEJLE

Jeg maser det sidste tøj ned i min taske.
Sådan.

Jeg har holdt Vejle ud i et år.
Nu vil jeg have mit liv tilbage.

Før Vejle var jeg glad.
Før Vejle havde jeg venner, der kunne lide mig.
Før Vejle kunne jeg lide mig selv.

Jeg ser mig omkring på mit værelse.
Mangler jeg noget?

Jeps, det gør jeg faktisk.
Min blå notes-bog.
Den, jeg skriver alle mine ønsker i.

Der står kun ét ønske lige nu.

1. **At slippe væk fra Vejle.**

Jeg er heldigvis godt i gang.

KAT

Det banker på min dør.

”Kommer du ud?”

Det er Kat.

Min pap-søster.

Hun råber gennem den lukkede dør.

”Jeg har bagt kage.

Fordi det er din sidste aften hjemme.”

Typisk Kat at bage en kage.

Man skulle tro, hun var 80 år gammel.

Men hun er kun 16.

Ligesom mig.

Alderen er det eneste, vi har til fælles.

Min pap-søster er sygt irriterende.

Hun låner mine ting uden at få lov.

Hun vasker op uden at blive spurgt.
Hun er god til alt.
Også til at bage kager.
Alle andre synes, at Kat er fantastisk.

Min mor er vild med hende.
”Se på Kat, hun er så dygtig,” siger hun tit.

Allan smiler, når hun siger sådan.
Allan er min mors kæreste.
Det er på grund af ham, at vi er endt her i fucking Vejle.

Når Allan smiler, bliver min mor blød i knæene.
Så kysser de og glemmer alt omkring dem.
Selv mig.
Især mig.

Kat banker igen.

”Kommer du, Sofia?

Din mor siger, at vi skal hygge.”

Jeg hader, når hun kalder mig Sofia.

Jeg hedder Alma Sofia, men alle kalder mig Alma.

Alle undtagen Kat.

”Jeg mener det altså positivt.

Sofia lyder bare så cool.

Jeg elsker det navn.

Det passer så godt til dig,” siger hun altid.

Jeg er sikker på, at hun gør det for at pisse mig af.

For helt ærligt:

Hvem under 100 år gider hedde Sofia?

Jeg ser på notes-bogen i min hånd.

På mit ønske.

Jeg har glemt noget.

To ord.

Jeg skriver dem med en blyant.

1. At slippe væk fra Vejle – og Kat.

KAGE

Kat har bagt drømme-kage, som jeg elsker.
Af en eller anden grund gør det mig i dårligt humør.

”Th, hvor den smager godt.”
Mor og Kat smiler til hinanden.

Det er typisk min mor.
Hun ser kun søde, dygtige Kat.

Men jeg ser Kat, der snor alle om sin finger.

Nu ser mor på mig.
”Haha, kan du huske, dengang du skulle bage
chokolade-kage?”

”Ja, mor, jeg kan godt huske det.
Den var sort og hård som sten.
Og du har fortalt historien 100 gange.

Jeg tror virkelig ikke, nogen gider høre den igen,” siger jeg.

Kat fniser.

Jeg sender hende et surt blik.

Hun nyder sikkert det her.

At hun får ros, mens jeg bliver til grin.

Endnu en gang står jeg i skyggen af Kat.

Før Vejle var jeg ikke sådan her.

Så sur og negativ.

Derfor glæder jeg mig til efter-skolen.

På Højly håber jeg, at jeg kan blive mig selv igen.

Jeg skriver det i den blå bog, inden jeg går i seng.

2. At blive gode gamle Alma igen.

MUSICAL

På efter-skolen har jeg valgt musik og drama.

Selvom jeg er genert.

For jeg elsker at synge.

Og jeg gider ikke være i skyggen mere.

Så jeg må være modig.

”Til jul skal vi spille en stor musical.

Der vil komme mange gæster for at se den,” siger

Hanne.

Hanne er min musik-lærer her på Højly.

”Hvad skal vi spille?”

Det er Johan, der spørger.

Johan har store, vilde krøller og grønne øjne.

Og jeg drømmer om ham om natten.

Men det ved han selvfølgelig ikke.

”Det skal vi finde ud af sammen,” siger Hanne.

”Er der nogen, der har et forslag?”

Jeg tager mod til mig og rækker hånden op.

”Dirty Dancing.”

Jeg elsker den film, selvom den er gammel.

Johans ene bryn ryger i vejret.

Helt op under krøllerne.

Åh nej, synes han, mit forslag er dumt?

KIRSTEN HANSEN

Kirsten Hansen (f. 1969) elsker at skrive til børn og unge og har skrevet både fiktion og fakta.

Hun har også skrevet biografier og noveller til voksne. Uanset genre er det personernes indre liv, der interesserer Kirsten, og hun befinder sig bedst dér, hvor følelserne får lov at gnistre.

Kirsten er nordjyde, bosat i Kolding og har en svaghed for havet og folk med noget på hjerte. Som barn var hun fast inventar på byens bibliotek, hvor hun drømte, at hendes navn en dag skulle stå på ryggen af en bog.